

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Alphonsi Madriliensis De Vera Deo Apte Inserviendi methodo Libellvs Avreus

Alfonso <de Madrid>

Coloniae, 1608

De exercitatione in singulis virtutibus quamque personas illustres ipsa
deceat. Cap. 15.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48891](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48891)

CAPVT XV.

Quod virtutum studium in hoc mundo plurimum neglectum vniuersos maxime exaltet: attamen illustribus personis singulariùs conueniat.

Scientia homines reddit illustres, potius quàm nobili maiorum sanguine esse progenitos, *Vera scientia quæ sit.* aut quàm vniuersæ diuitiæ. Vera autem scientia est Iesum Christum in nostris habere conscientijs: qui longè magis delectatur in palatijs virtutum vnius rustici pagani, quàm in regijs seu castris regum & imperatorum mundi, quibus desunt virtutes. Aduertendum tamen quòd utrâ sublimi scientiæ operâ demus: opus est aliquo libro, vt quæ studio diligenter insudemus, & quod studio adepti sumus; gnauiter animo reuoluamus. *Lectio spiritualis multum inuat ad pietatem.* Vtq; diligentiùs nos huic studio possemus impendere, nec pretextum vllum haberet etiam qui alijs in libris legere nesciunt, datus est nobis liber sapientiæ Dei, qui est ipsemet Christus Dominus noster, qui in scripturis

Christus liber vite & scientie.
Apo. 3. 5. 20.

sacris dicitur Liber vitæ: in quo nullo labore, sed potiùs cum inæstimabili gloria semper addiscunt vniuersi beati secreta & perfectiones omnium rerum. Hic liber scriptus est crassiore scriptura ob gentem rudiores, & ab hoc excæcante mundo excæcatâ, quando magna cum animi modestia, ac patientia sanguine aspersus, & cruci affixus est: ut si hæc adeò necessaria in terra legamus, alia sublimiora ac secretiora quæ in eo continentur, videre ac intelligere mereamur. Quapropter debemus indies (qui autem nequit indies, festis saltem diebus) librum hunc adeo preciosum ad aliquod tempus in manus sumere, ac frequentissimè de virtute in virtutem euoluere, inde vel pauxillum indies addiscendo.

Libri pij diebus festis saltem lectuandi.

Quæ in hoc libro legenda sint.
Primum.
Charitas in Deum quomodo se prebit.

Potissimum autem & primò debemus maximè sublimem charitatem addiscere, qua se nobis dare voluit ad omnia quæ nobis necessaria erant, ibique intelligere quàm æquum est, ut totos nos sumus illi maiestati omnino dedamus, adeò ut vitam totam impendere cupiamus, & in eius obsequio: & ita

& ita cupiamus, vt omnibus in rebus
 opere compleamus. Is autem certò
 poterit confidere hanc in se habere
 charitatem, qui in se perſentit viuā
 quandam voluntatem: qua cupit à
 Domino Deo nostro aliquid ſibi
 præcipi, illiq; obedire in omnibus
 quæ nouerit ſibi eſſe præcepta: quæ
 admodum ſentiūt hi qui terrenis
 ſeruiūt regibus deſiderio exigent
 præmiorū, quæ ab illis expectāt. Et
 valde æquū eſt vt abundantius id ha-
 beant qui magno regi regū ſeruiunt,
 cū hinc longè maiora ſciamus ſecu-
 tura præmia. Præterea annotabimus
 quò integrior ac certior ſit noſtra
 charitas, vtq; noſtrū obſequium ſit
 præſtātius: & quia nō æquū eſt, vt tā-
 te maiestati ſeruiatur potiffimū in-
 tuitu præmij, quòd ad ipſi ſeruiēdum
 ſēper nos mouere debet ſūma & in-
 finita ei⁹ bonitas ac maiestas, quòd q;
 ſit hoc ſeruitio digniffimus: quæad-
 modum latiùs ſcriptū inuenient, qui
 methodum ſeruiendi Domino Deo
 noſtro legerint ſecundo docu-
 mento ibi poſito. Hoc autem ſub-

Dei ma-
 iestas &
 benignitas
 nos ad
 Dei amā-
 dum ſēper
 impellere
 debent.

*Deo ser-
uieram
non præ-
mijs ipse,
sed ob
bonitatem
eius
bonitatem.*

*Matt. 2.
Mansue-
tudo &
humilitas
Christi
addiscen-
da.*

limiter addiscemus in hoc diuino libro qui est Christus Deus noster. Cum ergo videamus quod cum hic esset rex æternus, voluit seruire nullis inductus nostris meritis, sed sola sua bonitate: non satis nobis sit nisi ei seruiamus ob eandem illam bonitatem absque alio, quod saltē potissimū ad id nos inducat. Et certē tantō copiosiora erunt nostra præmia, quātō libentiūseruierimus absq; vllō ad illa respectu. Alios sublimiores modos ad veram charitatem inueniet in prædicto libro vitæ qui expeditē in eo legere nouerit. Verū istud in præsentia sufficiat his qui adeò instructi non sunt. Addiscamus quoque eius mansuetudinē & animi humilitatē, quemadmodum ipse nos adhortatur in sacro euangelio: & aduertemus turpe admodū esse vt superbia ac iracūdia extollatur vilis seruulus, cū præsentem habeant suum Dominum adeò excelsum, qui verbo & exēplo ipso ipsum inuitat, tanta mansuetudine & animi humilitate, quantum ostendit sacra ipsius vita, & longē apertius

pertius horrenda eius passio. Disca. *Diuitias*
 mus similiter parui aestimare diuiti- *esse contē-*
 as, cum illum semper videamus. Di- *nendas.*
 scamus fugere corporales, adeò no-
 civas delitias, cum ille adeò plenus
 laboribus ac doloribus semper vi-
 xerit, in cruce autem felle, & aceto
 in sua siti ei succurrerint: etiam si a- *Christus*
 lias innumeras omittam eius amari- *verus no-*
 tudines. Addiscant etiam ab eo diui- *ster Sa-*
 tes mundi opera misericordiae vt e- *maritan^o*
 genis subueniant. Aduertant quòd *quo phar-*
 dum omnes infirmi essemus mortali *maco sit*
 ac perpetua infirmitate, descendit *in nos in-*
 hic summus Deus factus medicus, *firmos v-*
 nostraque graua mala reparauit: nō
 herbis, aut medicinis communibus, *Egenis*
 sed vniuerso suo pretioso sanguine. *subueniē-*
 Acquissimū ergo esset, vt hi diuites *dum vt*
 curā haberent ac misererētur infir- *nobis*
 morum, captiuos redimerent, vesti- *Christus*
 rent, aliaque remedia praeſtarēt pau- *subuenit.*
 peribus, cum summa illa maiestas
 tam perfectè & tanto cum labore
 hæc fecerit. Addiscant singulari-
 ter magnates amicam habere iusti-
 tiam: cum videāt hunc summum re-

M s gem,

*Iustitia
& equi-
tas erga
subditos
seruanda.*

gem, qui ex maxima sua potentia in-
numeris alijs modis nos poterat re-
dimere, id noluisse nisi sua ipsius
morte efficere, vt peccatum sufficiē-
ter puniretur. Quòd si ob nostra sce-
lera voluit in regia sua persona pu-
niri, longè sanè iustiùs est, vt quisq;
in seipso propria castiget. Neq; per-
mittant vt aduersus tenues vllum
grauamen aut iniustitia committa-
tur. Addiscāt propterea magnates vt

*Veritas in
omni ne-
gotio am-
plectēda.* amici sint veritatis. Nā etiam si omit-
tamus, quòd ipse Deus veritas est, et-
iā idem pro veritate mortuus est, vt-
que nos ad illā deduceret. Gaudere
debent cū veritas negotiorum eis
aperitur, & abominari consortium
adulatorum, qui occultant eis veri-
tatem: Ponat Dominus Deus noster

*Adulato-
res nō sūt
audiendi.*

hac in re remedium quod maximè
est necessarium. Vt plurimū enim
videmus quod veritatem audire no-
lint, quia ipsos pungit, gaudentq; vt
eis referāt, ita se cuncta habere, quo
modo ipsi fieri cuperent, etiam si sci-
ant re vera aliter se habere. Atque
hinc prouenit quòd qui his inserui-

unt

niunt non studens in libro vitæ, in quo contra veritatem nihil admittitur: sed vt suis placeant dominis, student in libro mortis, hoc est falsitatis: sēper præcogitantes quid loqueretur aut respōdebūt, cōforme ad prauum illorum appetitum. Profecto nequeo cōcipere quo pacto dici poterit, filius Dei, qui veritas est, feruus, qui abominabitur dicentem sibi veritatem, quod id sibi displiceat. Rursum nescio quomodo dici possit amicus veritatis, cuius, vita falsa est, cuius vita semper mentitur magno illi Domino: cui in baptismo fidem publicam præstitit renunciare omnibus mūdi pompis, quod nouimus adeo manifestè indies infringi, ab ijs quos talia magis seruare deceret, vt pro lege iam id tueri velint: tanquam si aduersus altissimi leges currere eis posset præscriptio. His alijs, quæ multis remedium tribuat æternus ille Deus, qui tam longo tempore ferre nouit: quanquam acerbè puniet, cum satis perpeffus fuerit.

Vt autem ad nostrum intentum

liber vi
æ, falsitas
labor
mortis.

Vitæ
Christi
domini est
thesaurū
esse om-
nium vir-
tutum.

M 6

reuer-

*Vita hæc
plena est
timoribus
& miserijs.*

reuertamur præcipuum, has & cæteras omnes virtutes in hoc libro vitæ addiscere debemus: illum semper præ oculis habentes in omnibus quæ egerimus: frequentissimè meditâtes excellentias, quas in sacra eius vita & morte scriptas inuenimus. Et profectò quanquam virtus propter solū Deum semper sequenda sit, attamen etiam si aliud non esset, quàm vt innumera quæ in hoc mundo sese offerunt, dolores & angustię minori dolore perferri possent, id solū sufficere deberet, vt quis virtutē semper sequeretur. Quis enim obsecro in terra liber ab anxietatibus, doloribus & infirmitatibus est? nemo sanè: sed multos impletos videmus, nunc proprijs aduersitatibus, nunc eorum quos plurimū diligunt. Quā frequenter aufert mors eos quos præ cæteris amamus? Quoties sese offert rei familiaris nostræ & eorum quibus bene volumus, perditio? Quot metus omni momento aboriuntur? Quot indignationes proueniunt, & ab æqualibus & ab

& ab inferioribus? Hæc aliaque plura æquali animo perfert, qui virtuti deditus est: nouit enim hanc esse voluntatem Dei, in quo habet omne bonum suum. Contra verò peccator cum nihil habeat in Deo vt in his laboribus eum protegat ac tueatur, *Virtus* tātò amplius illum lædit quodlibet *magni domini* horum, quantò magis vanos mundi *loris leuamen.* honores & blandientes delicias inordinatè amat: atque idcirco plus quàm duplicatos sustinet dolores. Quapropter aduertant vniuersi, & potissimùm magni domini, quos magis deceet omnis nobilitas & maiestas, quosque ob maiorem ténertudinem ac dominium magis pun gere solent confusiones: aduertant inquam quantum ad eos pertineat operam dare ac laborare, vt dictum est, in virtutibus. Quòd si ob terrenas & nullius momenti occupationes istud omiserint, agnoscant suam perditionem: quærantq; remedium, cum ad eò breuis sit vita, vt statim dicemus.